

Akmuo, kuris vis dar atmetamas

***„Akmuo, kurį statybininkai atmetė, dabar tapo kertiniu akmeniu.“
Mato 21:42***

Artėja metas, kai krikščioniškasis pasaulis pradės kreipti dėmesį į tuos rimtus įvykius, kurie įvyko Judėjoje beveik prieš du tūkstančius metų ir pasiekė kulminaciją su Dievo Sūnaus Jėzaus, atėjusio į pasaulį kaip Mesijas ir pažadėtasis Karalius, suėmimu, teismu ir nukryžiovimu.

Komentatoriai sako, kad žmonijos istorijoje niekada nebuvo tokio laikotarpio kaip pastarieji keli dešimtmečiai, kai įvyko tiek daug išskirtinių įvykių, pakeitusių visą žmonijos istorijos eigą. Tačiau tai nėra tiesa, jei lyginame su Jėzaus gimimu, tarnyste, mirtimi ir prisikėlimu. Šie įvykiai, nors ir susiję daugiausia su viena asmenybe, jau sukrėtė pasaulį ir ateityje pakeis žmonijos raidą ir perspektyvas kur kas labiau nei praeityje.

Jėzus atmestas

Apie Jėzų parašyta, kad „Jis atėjo pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė“ (Jono 1:11). Tai buvo tiesioginė priežastis, dėl kurios Jis buvo persekiojamas ir žiauriai nužudytas. „Savo tauta“ () buvo Izraelio tauta. Daugelis paprastų tautos žmonių džiaugėsi jo žinia ir keletą dienų prieš jo nukryžiovimą entuziastingai paskelbė jį karaliumi (Jono 12:12-15).

Tačiau religiniai lyderiai taip nemanė. Jie pavydžiai nekenė Mokytojo ir galiausiai pasiekė, kad jis būtų suimtas ir nukryžiuotas. Jono 15:25

Jėzus puikiai žinojo, kad raštininkai ir fariziejai jo nekenčia. Kartą, artėjant jo tarnystės pabaigai, jis papasakojo jiems palyginimą, kuris taip tiksliai atitiko aplinkybes, kad net jie suprato jo prasmę. Tačiau jų pyktis dar labiau padidėjo, ir jie tapo dar labiau pasiryžę jį nužudyti. Palyginimas buvo apie namų šeimininką, kuris pasodino vynuogyną ir paliko jį prižiūrėti vynininkams, o pats išvyko į tolimą šalį. Atėjus derliaus metui, namų šeimininkas pasiuntė savo tarnus į vynuogyną, bet vynininkai, kuriems jis buvo patikėjęs vynuogyną, vienus iš jų nužudė, o kitus sumušė. Galiausiai namų šeimininkas pasiuntė savo sūnų, manydamas, kad vynininkai jį gerbs, bet jie jo negerbė. Jie nužudė ir jį. Mato 21:33-46

Šioje parabolėje šeimininkas buvo Jehovas, o vynuogynas – žydų tauta. Vynuogių augintojai buvo tautos religiniai vadovai, o tarnai, kurie buvo pirmieji pasiųsti atstovauti šeimininkui, buvo pranašai. Raštuose užfiksuota, kad religiniai vadovai nužudė pranašus ir užmėtė akmenimis tuos, kuriuos siuntė Dievas (Mato 23:37). Dabar jie planavo nužudyti Sūnų, kurį siuntė Dangiškas Tėvas.

Papasakojęs šią parabolę, kurios pritaikymas buvo toks akivaizdus, Jėzus pacitavo pranašystę apie akmenį, kurį statybininkai atmetė: „Ar niekada neskaitėte Raštuose: „Akmuo, kurį statybininkai atmetė, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties darbas, ir tai nuostabu matyti. Aš jums sakau: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos tinkamus vaisius. Kas užkliūs už to akmens,

bus sudaužytas, o kas ant jo užgrius, bus sutraiškytas.“ Mato 21:42-44; Psalmis 118:22,23

Jėzus pats buvo tas akmuo, kurį statybininkai – Izraelio religiniai vadovai – atmetė. Pranašas Izaijas išpranašavo vieną iš priešasčių, sakydamas: „Jo išvaizda nebuvo graži ar didinga, nebuvo nieko, kas mus trauktų prie jo“ (Izaijas 53:2). Iš tiesų, žinoma, Jėzus buvo tobulas, „šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių“ (Hebrajams 7:26). Jis buvo geras ir užjaučiantis, darė gera. Jis gydė ligonius ir prikeldavo mirusius. Jis drąsino bailius ir rodė gailestingumą nusidėjėliams. Jis pasmerkė fariziejų, kuris dėkojo Dievui, kad nėra toks kaip muitininkas, ir pagyrė muitininką, nes šis pripažino savo nuodėmes ir nuolankiai prašė Dievo atleidimo. Apaštalų darbai 10:38; Mato 11:5; Luko 18:9-14

Tačiau tai nebuvo savybės, kurių raštininkai ir fariziejai ieškojo tame, kurį jie priimtų kaip savo Mesiją ir Karalių. Jie norėjo Mesijo, kuris neatskleistų jų piktų darbų, kaip tai darė Jėzus. Jie norėjo tokio, kurį galėtų kontroliuoti kaip marionetinį karalių, tinkamą kaip „generolą, kuris suburtų ir vadovautų užkariaujančiai armijai, bet leistų jiems valdyti ir išnaudoti žmones, kaip jie nori. Taigi, jų požiūriu, Jėzus neturėjo grožio, dėl kurio jie galėtų jo trokšti.

Rašto žinovams ir fariziejams Jėzus neatitiko jų troškimų dėl pažadėtojo Mesijo. Pavyzdys apie akmenį, kuris tapo kampo akmeniu, primena statinį. Kampinis akmuo buvo pamatų pradžia, o likusi pamatų dalis buvo suderinta ir išlyginta pagal šį akmenį. Jėzus buvo ne tik dvasinės šventyklos kertinis akmuo, bet ir „kampinis akmuo“, tai yra, jis buvo pats viršutinis akmuo, kuris sujungė visą statinį.

Taigi statybininkai, nesupratę, kokį pastatą Dievas statė, atmetė Jėzų. Jie negalėjo rasti jam vietos savo planuose, o Dievo plano jie atsisakė klausytis.

Dievo išaukštintas

Visos tragiškos patirtys, susijusios su Jėzaus gyvenimu, buvo dėl to, kad statybininkai jį atmetė. Tačiau jo išaukštinimas į dangaus šlovę po jo kančios ir mirties buvo pranašystės, kad atmetas akmuo taps kampo galva, išsipildymas. Jis netaps senosios žydų namų, kuriuos raštininkai ir fariziejai taip apgailėtinais iškraipė ir iškreipė savo savanaudiškais statybos metodais, kertiniu akmeniu, bet naujų namų, dvasinių namų. Tai esant tiesa, buvo tinkama ir būtina, kad kertinis akmuo būtų pirmiausia skirtas naujiems namams, kad visa struktūra galėtų atitikti Dievo planą ir tikslą.

Apie ištikimą ir prisikėlusį Jėzų apaštalas Petras sako: „Kai ateinate pas Jį, gyvąjį Akmenį, atmetą žmonių, bet Dievo išrinktą ir Jam brangų, jūs taip pat, kaip gyvieji akmenys, esate statomi į dvasinį namą, kad būtumėte šventa kunigystė, aukojanti Dievui priimtinas dvasines aukas per Jėzų Kristų. Nes Raštuose sakoma: „Štai aš dedu akmenį Sione, išrinktą ir brangų kertinį akmenį, ir kas juo pasitiki, niekada nebus sugėdintas. Dabar jums, kurie tikite, šis akmuo yra brangus. Bet tiems, kurie netiki, akmuo, kurį statybininkai atmetė, tapo kertiniu akmeniu, ir akmuo, dėl kurio žmonės suklumpa, ir uola, dėl kurios jie krenta. Jie suklumpa, nes nepaklūsta žinia, kuriai jie ir buvo paskirti. Bet jūs esate išrinktieji, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, Dievo ypatinga nuosavybė, kad skelbtumėte jo, kuris pašaukė jus iš tamsos į savo nuostabią šviesą, šlovę. Kartą jūs nebuvote tauta, bet dabar esate

Dievo tauta; kartą jūs negavote gailestingumo, bet dabar gavote gailestingumą. 1 Petro 2:4-10

Naujoji tauta

Kai Jėzus raštininkams ir fariziejams pranešė, kad akmuo, kurį jie atmetė, taps kertiniu akmeniu, jis pridūrė: „Aš jums sakau, Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos tinkamus vaisius“ (Mato 21:43). (Mato 21:43). Pamokoje, kurią citavome iš Petro, kurioje jis kalba apie akmenį ir naują pastatą, kuris pradėjo būti statomas su Jėzumi kaip kertiniu akmeniu, jis taip pat pasakoja apie tautą, kuriai, pasak Jėzaus, bus duota karalystė. Jis sakė: „Jūs [bažnyčia] esate... šventoji tauta.“ 1 Petro 2:9

Izraelio tauta galėjo būti Dievo karališkoji arba karalystės tauta. Išėjimo 19:5,6 mes skaitome apie Dievo pažadą Izraeliui, jei jie bus paklusnūs jo įstatymams. „Jei jūs man paklusite ir laikysitės mano sandoros, jūs būsite mano ypatingas lobis iš visų žemės tautų, nes visa žemė priklauso man. Jūs būsite mano kunigų karalystė, mano šventoji tauta. Šią žinią turite perduoti Izraelio tautai.“ Šie pažadais iš pradžių buvo duoti šiai tautai. Tačiau, kadangi jie atmetė pranašus ir galiausiai nužudė Dievo Sūnų, karalystė buvo iš jų atimta, ir, pradedant nuo Jėzaus kaip kertinio akmens, Dievas pradėjo kurti naują tautą. Yra daug pažadu, ypač Naujajame Testamente, kurie susiję su tais, kurie tampa šios naujos dvasinės tautos dalimi. „Jei kenčiame, tai ir karaliausime su Juo“ – vienas iš jų. 2 Timotiejui 2:12

Nuo Sekminių Dievo darbas buvo pašaukti ir atrinkti tuos, kurie karaliaus su Kristumi tame

tūkstantmetėje karalystėje (Apreiškimo 20:6). Tai bus tikra karalystė, nors šis faktas jau seniai pamirštas didžiojoje dalyje krikščioniškojo pasaulio, bet apaštalai ir ankstyvoji bažnyčia tai suprato. Iš tiesų, jie tikėjo, kad šis šlovingas Mesijo karalystė yra labai arti. Jie žinojo, kad Jėzus sugrįš į žemę, kad įkurtų tą karalystę ir padarytų galą ilgai trukusiai žemės nakties verksmams ir mirčiai. Paulius rašė: „Naktis beveik praėjo, diena jau beveik atėjo.“ Romiečiams 13:11,12

Tai bus diena, kuri bus Kristaus, išaukštinto į Mesijo karalystės struktūros viršūnę, karaliavimo rezultatas. Iš tiesų, tai yra diena, kurią Dangiškasis Tėvas įgyvendins „“ (Mesijo karalystės diena). Tai yra jo darbas, ir „tai yra nuostabu mūsų akyse“. (Mato 21:42). Karalystės palaiminimų diena nebus žmogaus sugalvota utopija, bet šviesos ir džiaugsmo diena, kuri bus „teisumo saulės“, kuri pakils „su gijimu savo sparnuose“, rezultatas. Malachijo 4:2

Prarasta vizija

Netrukus po apaštalų mirties karalystės vilties vizija pradėjo blėsti. Dvi klaidingos nuomonės palaipsniui užėmė jos vietą krikščionių širdyse. Pirmasis buvo tas, kad Dievo karalystė bus įkurta bažnyčiai susivienijus su civilinėmis valdžios institucijomis. Dabar krikščioniškas pasaulis žino, kaip tai žiauriai žlugo. Vėliau susiformavo klaidinga teorija, kad Biblijoje minima karalystė yra tik teusus poveikis tikinčiųjų širdyse ir gyvenimuose. Teigiama, kad kai visas pasaulis atsivers teusus gyvenimas, karalystė bus visiškai įkurta.

Buvo dedamos didelės ir plačios misionieriškos pastangos atsiverti pasauliui, ypač per pastaruosius

pusantro šimtmečio, tikintis, kad karalystės pažadas bus išpildytas. Dabar pamažu pradedama pripažinti, kad šis požiūris yra toks pat nuviliantis kaip ir bažnyčios ir valstybės teorija. Dėl to daugelis dabar prisipažįsta, kad jie tikrai nežino krikščionybės prasmės ir ar ji buvo sėkminga, ar žlugo. Tai akivaizdu iš to, ką prieš kelis dešimtmečius parašė velionis dr. Charles W. Ranson, Tarptautinės misionierių tarybos generalinis sekretorius, ir kas buvo paskelbta žurnale „Christian Century“.

„Vis labiau pripažįstama, kad mes nerasime atsakymų į kai kuriuos sudėtingiausius šiuolaikinės misionieriškos praktikos klausimus, kol nepasieksime naujo aiškumo dėl krikščioniškos istorijos prasmės. Ko tikimės iš bažnyčios misionieriškos veiklos? Kokia yra krikščioniškos vilties prasmė – istorijoje ir už istorijos ribų? Ir koks yra šios vilties ryšys su mūsų misionierišku pašaukimu? Tam tikra prasme šiuolaikinė misijų krizė kyla iš pripažinimo, kad mes iš tikrųjų nežinome atsakymų į šiuos klausimus arba bent jau kad atsakymai, kuriuos paprastai siūlome, yra visiškai nepakankami.“

„Šį atgijusį susidomėjimą eschatologija [žmonijos likimu] interpretuoti tik kaip pabėgimą nuo praktinių problemų, kurios tapo pernelyg sudėtingos spręsti, yra visiškai neteisinga. Šie klausimai yra greičiau naujojo realizmo, kuris pripažįsta katastrofišką istorijos pobūdį ir ieško atsakymo į jį krikščioniškojo apreiškimo ir krikščioniškosios vilties šviesoje, rezultatas. Jie yra bandymas visą istorinę krikščioniškų misijų veiklą pateikti Dievo Žodžio teismui.“

„Būtent čia ir yra dabartinis Dievo sprendimas mums. Gali būti, kad tai, ko mūsų Viešpats Dievas šiuo metu labiausiai reikalauja iš mūsų, yra atgailaujantis tų dalykų, kuriuose mes nesugebėjome paprastai paklusti, persvarstymas – įžvalgos, kurias mes ignoravome, įsitikinimai, kurių mes neturėjome jėgų ar drąsos taikyti. Tai neabejotinai bus sunkus kelias. Bet tai gali būti kelias, vedantis į prisikėlimą ir atsinaujinimą ne tik misionieriško judėjimo, bet ir visos bažnyčios atžvilgiu ().

„Todėl esu giliai įsitikinęs, kad Dievas iš mūsų reikalauja ne kokios nors stulbinančios misionieriškos strategijos, ne kokio nors pretenzingo centralizuoto plano, bet nuolankaus sugrįžimo prie Dievo Žodžio, kuriame vėl susitinkame su savo Teisėju ir Gelbėtoju ir iš naujo gauname savo įgaliojimus ir nurodymus.“

Tai atviras nusivylimo prisipažinimas. Tai nuolankus pripažinimas, kad trūksta žinių apie Dievo tikslus ir apie tai, kokią darbą reikia atlikti per bažnyčią. Tai pasakė ne koks nors nežinomas pasaulietis, bet teologijos daktaras, Oksfordo universiteto absolventas, Tarptautinės misijinės tarybos generalinis sekretorius ir plačiai skaitomas knygų ir straipsnių apie krikščionišką misijinį darbą autorius. Susidūręs su skaudžia tiesa, kad bažnyčios misionieriškos pastangos žlugo, jis nuoširdžiai rekomendavo visiems grįžti prie Dievo Žodžio, kad sužinotų, ko Jis iš tikrųjų nori, kad jie darytų. Jei dr. Ransono pastebėjimai buvo teisingi prieš kelis dešimtmečius, tai kiek labiau jie apibūdina bažnyčios poreikį grįžti prie Dievo Žodžio – Biblijos.

Jėzus fariziejams pasakė, kad jie savo tradicijomis – žmonių tradicijomis – panaikino Dievo Žodį

2026 m. vasaris

(Morkaus 7:6-9). Dabar istorija pasikartojo. Bažnyčios sistemos ir jų mokymus vis labiau veda ne Dievo Žodis, o puolusios žmonijos tradicijos ir idėjos.

Per amžius įvairios žmonių tradicijos vis labiau bandė panaikinti Dievo Žodį. Bažnyčios ir valstybės tradicija tikrai tai padarė, ir nors dabar ši idėja yra visuotinai smerkiama, ji paliko savo pėdsaką religiniame mąstyme. Net Jungtinėse Valstijose daugelis žinomų religinių lyderių ragina daryti įtaką civilinei vyriausybei priimant įstatymus, kurie, kaip manoma, palaikys jų atitinkamas idėjas.

Viena iš labiausiai klaidinančių žmonių tradicijų yra mintis, kad pažadėtoji Dievo karalystė yra kažkas, kas turi būti sukurta žmogaus pastangomis. Sąmoningai ar nesąmoningai, ši klaidinga samprata atmeta Jėzų kaip kartinį akmenį taip pat aiškiai, kaip jį atmetė fariziejai. Jie norėjo savo karalystės. Šiandienos religiniai lyderiai prarado iš akių Dievo planą sukurti karalystę. Jie mažai tiki arba visai netiki, kad dieviškoji galia bus panaudota, kad perimtų valdžią žemėje. Jie garbina Jėzų kaip žmogų, bet mažai dėmesio skiria Dievo Žodžio mokymams, kad jis bus Žemės Karalius ir valdys „visas tautas“. Apreiškimo 2:26, 27; Psalmių 2:6-10; 1 Korintiečiams 15:22-25

Jėzus, kartinis akmuo

Teismas ištiko Izraelio tautą, ir teismas ištiks pasaulį Dievo nustatytu laiku ir Jo pačio būdu. Visa krikščionija gedės dėl to, kad nepavyko pasiekti žmogiškai sugalvotų tikslų. Kai jų namai sugrius, Jėzus, pažadėtasis žemės Karalius, kartinis akmuo

virš savo naujų dvasinių namų, kuriuos jis statė, netrukus pradės savo teisų valdymą. Tai tikrai yra Dievo darbas ir mūsų akyse yra nuostabus. ūs Mokytojo pasekėjai, matydami artėjančios karalystės ženklus, gali tikrai pasakyti: „Tai yra diena, kurią padarė Viešpats; mes džiaugsimės ir linksminsimės ja.“ Psalmių 118:24

Džiaukimės ne dėl to, kad bažnyčios žlunga, bet dėl to, kad žinome, jog Dievas turi geresnį planą pasaulio atsivertimui. Jo planas bus šlovingai sėkmingas ir atneš pažadėtą palaiminimą visoms žemės tautoms (Pradžios 22:18; Apaštalo darbų 3:25). Džiaukimės žinodami ir tikėdami, kad diena, kurią Viešpats pažadėjo, bus vis šviesesnė ir džiaugsmingesnė. Ji baigsis šlove Jam, kuri užpildys žemę kaip vanduo jūrą – ne dėl žmonių pastangų, bet dėl to, kad tai bus Jo darbas. Habakuko 2:14

Tai tikrai nuostabu visų tų akyse, kurie džiaugiasi mūsų išgelbėjimo Dievu ir nuolankiai priima Kristų, kampinį akmenį, kaip savo pavyzdį, Gelbėtoją ir Karalių.